

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobkyně: **M.B.** , narozená dne ...
státní příslušnost Ukrajina
bytem ...
zastoupená advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
se sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 3. 2019, č. j. MV-28702-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým byl podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) k jejímu odvolání změněn výrok rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 10. 12. 2018, č. j. OAM-30710-29/DP-2016 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“) tak, že nově zní: „*Žádost paní M. B., nar. ..., státní příslušnice Ukrajiny, se zamítá a povolení k dlouhodobému pobytu se podle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. d) a § 42b odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 sb., neprodlužuje*“. (Správní orgán prvního stupně rozhodl tak, že podle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. d) a § 42b odst. 1 písm. d) téhož zákona zamítnul žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem společného soužití rodiny.

II.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobkyně předně namítala, že žalovaná na rozdíl od správního orgánu prvního stupně dospěla k názoru, že nelze vycházet z doložených příjmů matky za rok 2017 a příjmů žalobkyně za rok 2018. K tomu žalobkyně poukazovala na stranu 6 odst. 4 napadeného rozhodnutí. Dále uvedla, že názor žalované zde uvedený lze ještě chápat jako hájitelný, ovšem její postup v rámci odvolacího řízení již ne. Po vydání prvostupňového rozhodnutí totiž žalobkyně doložila aktuální příjem posuzované osoby, tj. nevlastního otce, což zjevně učinila s ohledem na názor správního orgánu prvního stupně, podle něž předložené doklady o příjmu nevlastního otce žalobkyně nejsou průkazné pro absenci jejich datace. Žalovaná pak k příjmům podle ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu přihlédla jako k dokladu prokazujícímu aktuální příjem žalobkyně po sloučení a provedla přepočítání příjmu žalobkyně, přičemž „opět“ dospěla k názoru, že příjem žalobkyně nepostačuje k vydání kladného rozhodnutí.
3. Tím, že žalovaná hodnotila potřebné doklady týkající se příjmu matky žalobkyně jako irelevantní, ovšem dospěla k odlišnému názoru než správní orgán prvního stupně, což podle žalobkyně má ve spojení s nově hodnocenými podklady týkajícími se příjmu nevlastního otce žalobkyně, pro ni zásadní význam, neboť nemohla na toto jiné hodnocení věci nikterak reagovat (tj. dodáním aktuálních pokladů týkajících se příjmů její matky či vyvrácením názoru žalované o irelevantnosti předložených podkladů). Rozhodnutí žalované je proto rozhodnutím nepřijatelně překvapivým.
4. V případě, že žalovaná dospěla k jinému názoru než správní orgán prvního stupně na použitelnost pokladů týkajících se příjmů matky žalobkyně, přičemž tento názor se pak promítl do jejího postupu, když při přepočtu příjmů rodiny žalobkyně zcela odhlédla od příjmů její matky, bylo její povinností předejít překvapivosti takového postupu, a to seznámením žalobkyně se svým názorem před vydáním rozhodnutí. Jelikož tak žalovaná neučinila, zatížila své rozhodnutí zásadní vadou, pro kterou nemůže obstát.
5. Žalobkyně v souvislosti se shora uvedeným poukazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2015, č. j. 1 As 91/2015-47, kde je uvedeno, že: „*Právním podkladem zákazu překvapivosti rozhodování stěžovatele jsou samotné základní zásady správního řízení vyplývající z principu právního státu deklarovaného v čl. 1 Ústavy. Pojmu právního státu je imanentní, jak vyplývá z judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2003, sp. zn. IV. ÚS 690/01, příp. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005-57, publikovaný pod č. 605/2005 Sb. NSS a na www.nssoud.cz), zákaz libovůle a neodůvodněně nerovného zacházení a*

požadavek právní jistoty a předvídatelnosti jednání orgánů veřejné moci při aplikaci práva. Změna právního názoru ze strany stěžovatele totiž nemůže přijít pro účastníka řízení překvapivě tak, aby mu nebylo umožněno reagovat. Stěžovatel, pokud chtěl v rámci odvolacího řízení zaujmout zcela odlišný právní názor, měl žalobkyni (a dalším účastníkům řízení) umožnit se k tomuto vyjádřit, případně dát možnost navrhnout další důkazy, které by účastníkům řízení např. umožnily zaměřit dokazování právě ke specifickým skutkovým otázkám spojeným se zamýšlenou odlišnou právní kvalifikací (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2009, č. j. 7 As 59/2008-85, publ. pod č. 2480/2012 Sb. NSS).“

6. S ohledem na výše uvedené je tedy třeba podle žalobkyně řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, považovat za nezákonné pro zřejmou překvapivost postupu žalované.
7. Žalobkyně žádala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

8. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná uvedla, že správní řízení je ovládáno zásadou jednotnosti řízení, rozhodnutí správních orgánů v obou stupních je proto nutné brát jako jeden celek. V zásadě tedy není vyloučeno, aby odvolací správní orgán napravil vady řízení před správním orgánem I. stupně. Žalovaná měla za to, že v napadeném rozhodnutí postupovala v souladu s výše uvedeným, když konstatovala, že správní orgán I. stupně pochybil, když za úhrnný měsíční příjem rodiny účastnice řízení po sloučení počítal součet příjmů matky plynoucích z podnikatelské činnosti za rok 2017 a příjmů účastnice řízení plynoucích z činností vykonávaných na základě dohod o provedení práce v roce 2018, avšak toto pochybení nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť pokud by správní orgán I. stupně jako úhrnný měsíční příjem rodiny započítal pouze příjmy matky účastnice řízení za rok 2017, resp. pouze příjmy účastnice řízení za rok 2018, byl by úhrnný měsíční příjem rodiny účastnice řízení po sloučení rovněž nižší než příjem, který byla účastnice řízení povinna podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců doložit.
9. Žalovaná byla přesvědčena, že závěr, že nelze do úhrnného měsíčního příjmu rodiny započítávat příjmy dosažené v různých kalendářních letech, nelze považovat za překvapivý. Ani v podané žalobě žalobkyně tento závěr nerozporuje. Žalovaná byla toho názoru, že nepochybila, když žalobkyni se svým závěrem, že do úhrnného měsíčního příjmu rodiny nelze započítávat příjmy dosažené v různých kalendářních letech, neseznámila. Dále poukazovala na skutečnost, že se v tomto případě jedná o řízení zahajované na návrh, resp. žádost, které je ovládáno zásadou dispoziční, jejíž podstatou je svěřením iniciativy účastníkům řízení, kteří mají povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti a tyto podložit relevantními důkazy, pokud chtějí být v řízení úspěšní. Na žalobkyni proto bylo, aby správním orgánům poskytla veškeré informace, které považovala za důležité. Obdobný názor je uveden i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38, ve věci neudělení povolení k trvalému pobytu na území České republiky, v němž je uvedeno: „řízení zahajovaná na návrh, tedy i řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, nejsou ovládána zásadou vyšetřovací a koncentrace řízení je v nich namístě. Je zejména v zájmu žadatele (zde stěžovatele), aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné podklady. Pokud tak stěžovatel neučinil, je současná situace důsledkem pouze jeho nečinnosti; správní orgány při zjišťování skutkového stavu

nepochybily, neboť musely vycházet z podkladů, které měly k dispozici.“ Na žalobkyni proto bylo, aby správním orgánům poskytla veškeré relevantní informace potřebné k posouzení předmětné žádosti, včetně aktuálních dokladů o příjmu všech společně posuzovaných osob.

10. Žalovaná žádala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

11. Účastníci při jednání setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích.

V.

Posouzení věci soudem

12. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

13. Žaloba je nedůvodná.
14. Soud při posuzování žaloby žalobkyně vyšel z následující právní úpravy: Podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců platí, že k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet částek životních minim členů rodiny a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny. Za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije. Podle § 44a odst. 4 zákona o pobytu cizinců nelze platnost povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny prodloužit, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto povolení (§ 46a zákona o pobytu cizinců). Podle § 46a odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže cizinec přestal splňovat podmínky prokazované podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Podle § 46a odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže zjistí, že náležitosti předložené k žádosti o vydání nebo prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny jsou padělané anebo pozměněné nebo údaje podstatné pro posouzení žádosti v nich uvedené neodpovídají skutečnosti.
15. Podle § 90 odst. 1 správního řádu platí, že jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené

rozhodnutí nebo jeho část zruší a řízení zastaví (písm. a), nebo napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal; v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysloví odvolací správní orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán; proti novému rozhodnutí lze podat odvolání (písm. b), anebo napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění (písm. c). Podle § 36 odst. 3 správního řádu platí, že nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

16. Soud vyšel i z následující judikatury správních soudů.
17. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. února 2012, č. j. 6 Ads 4/2012 - 48, platí, že v případě, že odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí neobsahuje údaje o tom, že se správní orgán zabýval pro věc podstatnými otázkami, ale tyto nedostatky odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí mohly být odstraněny odvolacím správním orgánem, aniž by k tomu bylo třeba doplnit podklady pro rozhodnutí obsažené ve správním spise, může tyto nedostatky napravit odvolací správní orgán. V odůvodnění popsaného rozsudku je dále uvedeno, že *„Podle názoru Nejvyššího správního soudu ani nebyla porušena zásada dvojinstančnosti správního řízení, neboť nedostatky odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebyly natolik rozsáhlé, že by odvolací správní orgán vůbec nemohl hodnotit zákonnost jeho rozhodnutí nebo správnost rozhodnutí. Odvolací správní orgán tedy po zhodnocení rozhodnutí správního orgánu I. stupně skutečně pouze doplnil a zpřesnil úvahy správního orgánu I. stupně o porušení služební přísahy stěžovatelem za situace, kdy jejich základ již byl v prvoinstančním správním rozhodnutí obsažen.“*
18. Z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2007, č. j. 62 Ca 1/2007 – 153, publ. pod č. 2077/2010 Sb. NSS, vyplývá, že *„Správní orgán nemá povinnost účastníka řízení seznamovat před skončením správního řízení se závěry, k nimž hodlá teprve ve svém rozhodnutí dospět; účelem institutu „seznámení se s podklady rozhodnutí“ je poskytnutí možnosti účastníku řízení, aby se seznámil se skutečnostmi, jež byly v průběhu správního řízení zjištěny a jež budou podrobeny právnímu hodnocení, tedy aby bylo najisto postaveno, jaké konkrétní skutečnosti správní orgán zjistil a jakým procesním postupem se tak stalo, a aby mohl účastník řízení podle obsahu spisu zvážit, zda učiní návrhy na doplňování dokazování či jiné procesní návrhy.“* Tentýž závěr vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014 - 110, nebo z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2015, č. j. 1 As 22/2015-143.
19. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, publikovaného pod č. 3837/2019 Sb. NSS, platí, že zrušení rozhodnutí a vrácení věci odvolacím orgánem zpět na první stupeň je až krajní možností, jak řešit vady rozhodnutí prvního stupně zjištěné v odvolacím řízení. Pokud je možné napadené rozhodnutí změnit, je odvolací orgán povinen tak v zájmu hospodárnosti řízení učinit. Za tímto účelem je oprávněn provést v odvolacím řízení potřebné důkazy a doplnit další nezbytné podklady, musí s nimi ovšem seznámit účastníky řízení a umožnit jim se k nim vyjádřit. Stejně tak je odvolací orgán oprávněn zaujmout jiný právní názor a posoudit zjištěný skutkový stav po právní stránce odlišně než správní orgán prvního stupně. I zde ovšem musí účastníky řízení

na možný odlišný právní náhled na věc předem upozornit a dát jim možnost se k němu vyjádřit, pokud by pro ně nové právní posouzení mohlo být s ohledem na dosavadní průběh řízení překvapivé.

20. Žalobkyně měla na území povolen dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny od 14. 10. 2015 do 13. 10. 2016 a předmětnou žádostí ze dne 14. 9. 2016 žádala žalobkyně o prodloužení platnosti tohoto pobytu.
21. Prvoinstančním rozhodnutím byla žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území za účelem společného soužití rodiny zamítnuta podle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. e) ve spojení s § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců s jasným odůvodněním, že prokázaný měsíční příjem žalobkyně a společně posuzovaných osob nedosahuje zákonných limitů.
22. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaná dospěla k závěru, že prvostupňový správní orgán při rozhodnutí chybně vycházel při stanovení *úhrnného měsíčního příjmu sloučené rodiny žalobkyně* z doložených příjmů matky žalobkyně za rok 2017 a příjmů žalobkyně za rok 2018 (když nelze zohledňovat příjmy plynoucí z různých časových období). Žalovaná v napadeném rozhodnutí srozumitelně a logicky na str. 6 napadeného rozhodnutí vysvětlila, že pokud by prvoinstanční orgán postupoval správně a hodnotil z předložených dokladů měsíční příjem rodiny podle jednotlivých kalendářních let 2017 a 2018, pak by byl závěr stejný, tj. že dosažený příjem je nižší než zákonem v § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců stanovený příjem. Žalovaná odůvodnila napadené rozhodnutí tím, že rozhodný jako úhrnný měsíční příjem rodiny byl pouze příjem matky žalobkyně za rok 2017 (9 727 Kč) a příjem žalobkyně za rok 2018 (4 750 Kč), což je v obou případech méně než příjem, který byla účastnice řízení povinna podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců doložit (23 916 Kč). Proto žalovaná v napadeném rozhodnutí shrnula, že popsané pochybení prvoinstančního orgánu nemělo vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.
23. Žalovaná výrok napadeného rozhodnutí odůvodnila tím, že, byť prvostupňový orgán posoudil věc právně nesprávně podle § 46a odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců, ačkoli podle odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí bylo opřeno o důvody podle § 46a odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná proto změnila výrok prvoinstančního rozhodnutí odkazem na správné zákonné ustanovení. Tento postup žalovaná dostatečně zdůvodnila na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí tím, že při svém rozhodnutí vycházela jen z podkladů opatřených prvoinstančním orgánem a žalobkyni nemohla vzniknout újma ze ztráty možnosti odvolat se.
24. Žalovaná dodala, že žalobkyně v odvolacím řízení předložila potvrzení o příjmu manžela matky za říjen až prosinec 2018 prokazující měsíční příjem 10 514 Kč. Žalovaná k tomuto dokladu přihlédla podle § 82 odst. 4 správního řádu jako k důkazu o aktuálním příjmu a dospěla k závěru, že dostatečný příjem stanovený zákonem prokázán i tak není, protože dosažený příjem rodiny činí 15 264 (4 750 Kč + 10 514 Kč) a zákonem stanovený příjem činí 23 916 Kč.
25. V posuzované věci byla žalobkyně prvoinstančním orgánem marně vyzvána k prokázání úhrnného měsíčního příjmu rodiny ve smyslu § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, když výzva ze dne 27. 7. 2018 (doručená žalobkyni dne 2. 8. 2018) obsahovala podrobné poučení o druzích příjmů, o tom, že společně posuzovanými osobami jsou žalobkyně, její matka a matčin manžel, s tím, že dosud předložené doklady zákonem

požadovanou výši příjmů neprokazují. Žalobkyně na tuto výzvu nijak nereagovala. Následně se žalobkyně seznámila podle § 36 odst. 3 správního řádu dne 15. 10. 2018 s podklady pro vydání rozhodnutí, aniž se k nim přes možnost danou prvoinstančním orgánem vyjádřila. Následovalo vydání prvoinstančního rozhodnutí, z jehož odůvodnění je zcela jasné, že důvodem pro zamítnutí žádosti žalobkyně bylo nepředložení dokladů prokazujících dostatečný příjem společně posuzovaných osob. Žalobkyně podala blanketní odvolání, které přes výzvu prvoinstančního orgánu neodůvodnil, a předložila potvrzení o výši příjmu manžela matky žalobkyně za říjen až prosinec 2018.

26. Žalobní námitka žalobkyně spočívala v tom, že žalovaná hodnotila oproti prvoinstančnímu orgánu rozdílně podklady pro rozhodnutí (příjem matky žalobkyně) a současně přihlédla k nově předloženým dokladům (příjem nevlastního otce žalobkyně), čímž žalobkyni znemožnila na takto vzniklou důkazní situaci reagovat (předložením dokladů o aktuálním příjmu matky nebo vyvrácením námitek irelevantnosti). Žalovaná postupovala procesně nesprávně, když žalobkyni se svým názorem ohledně hodnocení podkladů k vydání rozhodnutí před vydáním napadeného rozhodnutí neseznámila. Z popsaných skutečností žalobkyně dovodila nepřijatelnou překvapivost napadeného rozhodnutí a odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 91/2015-47 ze dne 20. srpna 2015.
27. Z výše popsané ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu pro posuzovanou věc vyplývá, že odvolací orgán postupuje správně, pokud odvoláním napadené vadné rozhodnutí změnil, avšak za splnění podmínky, že doplnil-li dokazování, musí s ním účastníka řízení seznámit a umožnit mu se k nim vyjádřit, ledaže jde o důkazy předložené účastníkem. Odvolací orgán je dále oprávněn zaujmout jiný právní názor a posoudit zjištěný skutkový stav po právní stránce odlišně než správní orgán prvního stupně, avšak za splnění podmínky, že na změnu právního posouzení účastníka předem upozorní a dá mu možnost se k němu vyjádřit, ledaže by pro něj nové právní posouzení nemohlo být s ohledem na dosavadní průběh řízení překvapivé.
28. Ve vztahu k námitkám žalobkyně to pak znamenalo posoudit, zda odvolací orgán doplňoval dokazování a zda měnil právní posouzení prvoinstančního orgánu promítnuté do prvoinstančního rozhodnutí.
29. Pokud jde o doplnění dokazování, v odvolacím řízení žalobkyně předložila listinu, kterou žalovaná vzala do úvahy, jež vyústila v napadené rozhodnutí, tzv. podklady pro rozhodnutí byly v odvolacím řízení doplněny. Doplnění dokazování však spočívalo výlučně v dokladu předloženém žalobkyní a z logiky věci vyplývá, že se žalobkyně s takovým dokladem měla nepochybně možnost seznámit, neboť to byla právě ona, kdo je odvolacímu správnímu orgánu předložil. Z tohoto důvodu žalovaná nepochybila, když žalobkyni s dokladem, který žalobkyně sama předložila, neseznámila a neumožnila jí se k němu vyjádřit.
30. Pokud jde o právní posouzení, z obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná sice změnila ve výroku prvoinstančního orgánu odkaz na zákonné ustanovení, ale to pro žalobkyni nemohlo být v žádném případě překvapivé, protože šlo jen o správnou právní kvalifikaci skutkového stavu zjištěného v prvoinstančním rozhodnutí a žalovaná změnila výrok prvoinstančního rozhodnutí jen odkazem na správné zákonné ustanovení. Před vydáním prvoinstančního rozhodnutí byla žalobkyně výzvou ze dne 27. 7. 2018 dostatečně vyrozuměna o tom, že není prokázána dostatečná výše příjmu společně posuzovaných osob a kdo těmito osobami je. Prvoinstanční rozhodnutí bylo neprokázaným dostatečným

příjmem odůvodněno. Žalobkyně své odvolání nijak neodůvodnila a žádné konkrétní námitky proti prvoinstančnímu rozhodnutí nevznesla. Z popsanych důvodů právní posouzení obsažené v napadeném rozhodnutí pro žalobkyni nemohlo být překvapivé a tímto právním posouzením žalobkyně nemohla být připravena o možnost na něj reagovat právní argumentací ani důkazními návrhy.

31. Žalovaná tedy žalobkyni neznemožnila na vzniklou důkazní situaci reagovat, protože důkazní situace se změnila jen jediným dokladem předloženým žalobkyní, takže o důkazní situaci byla žalobkyně informována v plném rozsahu. Pokud žalobkyně tvrzenou překvapivost dokládá tím, že byla zbavena možnosti předložit doklady o aktuálním příjmu matky a vyvrátit námitky irelevantnosti, pak pomíjí, že k předložení dokladů byla prvoinstančním orgánem marně vyzvána a že žalovaná v napadeném rozhodnutí doklady k příjmu matky žalobkyně za irelevantní neoznačila.
32. Žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 91/2015-47 ze dne 20. srpna 2015. Z něj vyplývá, že *„Změna právního názoru ze strany stěžovatele totiž nemůže přijít pro účastníka řízení překvapivě tak, aby mu nebylo umožněno reagovat. Stěžovatel, pokud chtěl v rámci odvolacího řízení zaujmout zcela odlišný právní názor, měl žalobkyni (a dalším účastníkům řízení) umožnit se k tomuto vyjádřit, případně dát možnost navrhnout další důkazy, které by účastníkům řízení např. umožnily zaměřit dokazování právě ke specifickým skutkovým otázkám spojeným se zamýšlenou odlišnou právní kvalifikací (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2009, č. j. 7 As 59/2008 - 85, publ. pod č. 2480/2012 Sb. NSS).“* Popsané rozhodnutí není s právním posouzením zdejšího soudu v rozporu, protože v posuzovaném případě úprava právní kvalifikace provedená žalovanou s sebou nepřinesla žádné specifické skutkové otázky odlišné od skutkových otázek spojených s právní kvalifikací v prvostupňovém rozhodnutí.
33. Žalobu soud z výše uvedených důvodů shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

34. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovaná se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdala.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 19. listopadu 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.